

Sygn. akt I C 780/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dulcka

Protokolant: Magdalena Puksza

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2018 roku, w S.

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. M.**

przeciwko **K. F.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego K. F. na rzecz powoda M. M. kwotę 5 831 (pięciu tysięcy ośmiuset trzydziestu jeden) złotych i 70 (siedemdziesięciu) groszy wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od następujących kwot i dat:

- od kwoty 4 431 (czterech tysięcy czterystu trzydziestu jeden) złotych i 70 (siedemdziesięciu) groszy od dnia 25 marca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- od kwoty 1 400 (jednego tysiąca czterystu) złotych od dnia 13 lutego 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego K. F. na rzecz powoda M. M. kwotę (...) (dwóch tysięcy pięciuset jeden) złotych i 75 (siedemdziesięciu pięciu) groszy tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego K. F. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie) kwotę 180 (stu osiemdziesięciu) złotych i 12 (dwunastu) groszy tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

IV. nakazuje pobrać od powoda M. M. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie) kwotę 31 (trzydziestu jeden) złotych i 79 (siedemdziesięciu dziewięciu) groszy tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anna Dulcka

UZASADNIENIE

M. M. pozwem, który wpłynął do sądu w dniu 25 marca 2014 roku wniósł o zasądzenie od pozwanego K. F. na jego rzecz kwoty 5.415,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu oraz kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, która obejmuje m.in. transport drogowy towarów zawarł z pozwanym umowę, której przedmiotem było ofoliowanie samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) folią samoprzylepną w kolorze szarym perłowym. Wskazał, że zgodnie z postanowieniami łączącej strony umowy dostarczył pozwanemu rozbrojony samochód oraz materiał niezbędny do wykonania zlecenia w postaci folii samoprzylepnej, lecz umowa została wykonana przez pozwanego w sposób nienależyty, co spowodowało obniżenie estetyki samochodu.

Dalej powód wskazał, że zlecił wykonanie opinii technicznej rzeczoznawcy techniki samochodowej oraz (...), który na podstawie przeprowadzonych oględzin w pojeździe stwierdził liczne wady i usterki powstałe na skutek nieprawidłowego ofoliowania samochodu. Wskazał, że w wyniku nieprawidłowego wykonania przez pozwanego umowy poniósł niewadliwie szkodę w wysokości 5.415,70 złotych, na którą składają się następujące należności: koszty rozbrojenia i uzbrojenia pojazdu po zmianie koloru w wysokości 492 złotych, koszty zakupu folii z klejem w wysokości 2.739,70 złotych, koszty związane z zapłatą wynagrodzenia za ofoliowanie samochodu w wysokości 1.200 złotych oraz koszty związane z przywróceniem samochodu do stanu poprzedniego, tj. usunięcia folii z samochodu w wysokości 984 złotych.

M. M. wskazał również, że pismem z dnia 22 stycznia 2014 roku wezwał pozwanego do zapłaty w nieprzekraczalnym terminie 14 dni kwoty 5.415,70 złotych, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego, lecz pozwany nie ustosunkował do żądania ani nie odpowiedział na powyższe wezwanie do zapłaty.

Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2015 roku pozwany zakwestionował wysokość roszczenia oraz zaprzeczył faktowi związania stron umową. Wskazał, że oklejał samochód powoda i zrobił to prawidłowo, a nadto samochód ten oklejał dla kolegi D. K. (1), który poprosił go o pomoc. Pozwany wskazał, że samochód został mu dostarczony w złym stanie oraz że nie otrzymał z tytułu tej umowy żadnego wynagrodzenia.

W piśmie z dnia 28 stycznia 2015 roku stanowiącym odpowiedź na pozew pozwany wniósł o oddalenie pozwu. Wskazał, że nigdy nie zawierał żadnej umowy (w formie ustnej lub pisemnej) z powodem, zaś jedyną osobą, z którą rozmawiał w sprawie ofoliowania samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) był kolega z czasów szkoły podstawowej i średniej, D. K. (2). Dodał, że nie wie i nie wnikał w to czy pan K. działał we własnym imieniu czy na rzecz osoby trzeciej (w tym przypadku rzeczonoego powoda). Wskazał, że prośbę pana K. przyjął jako akt podziękowania za pomoc w szkolnych latach, bowiem udzielał już podobnej pomocy koleżeńskiej i nigdy nie pobrał od nich (podobnie jak od pana K.) wynagrodzenia za ofoliowanie ich samochodów, nadto nie prowadził w tym zakresie działalności gospodarczej. Wskazał, że nie podpisywał żadnych wiążących umów, dlatego niezasadnym w jego ocenie jest obciążenie go kosztami wskazanymi w treści pozwu. W zakresie kwoty 1.200 złotych wskazał, że nie było to jego wynagrodzenie, tylko koszt energii elektrycznej za ogrzewanie garażu ojca (6 dni ogrzewania pomieszczenia nagrzewnicą o poborze mocy 15kW/h) oraz koszt pomocy kolegi J. L..

Pismem z dnia 5 lutego 2015 roku powód dokonał zmiany powództwa w ten sposób, że wniósł o zapłatę od pozwanego na rzecz powoda kwoty 6.815,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5.415,70 złotych od dnia 25 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.400 złotych od dnia 13 lutego 2015 roku do dnia zapłaty.

Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2018 roku powód wskazał, że w treści pozwu wskazał szacunkowy koszt usunięcia folii na kwotę 984 złotych, zaś rzeczywisty koszt to kwota 1.400 złotych i cofnął pozew w zakresie kwoty 984 złotych wraz z odsetkami zrzekając się w tym zakresie roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. M. prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą P.H. (...) zawarł z pozwanym K. F. ustną umowę o dzieło, mającą polegać na ofoliowaniu samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) folią samoprzylepną w kolorze szarym perłowym. Powód zakupił folię do oklejenia pojazdu za kwotę 2.739,70 złotych.

dowód :

- zeznania powoda k. 246-248, k. 335-337

- faktura VAT k. 13-14

- wydruk z (...) k. 23

W dniu 6 listopada 2013 roku powód zgłosił na Komisariacie Policji S.- D. kradzież dwóch sztuk tablic rejestracyjnych o nr. rej. (...).

W dniu 6 listopada 2013 roku powód złożył wniosek o zmianę nr rejestracyjnych z nr (...) na nr (...).

dowód :

- zaświadczenie k. 232

- zaświadczenie k. 233

- dokumentacja fotograficzna k. 157, k. 159-171, k. 217

Pozwany dokonał oklejania pojazdu marki V. (...) o nr rej. (...). W chwili rozpoczęcia oklejania samochód posiadał zdemontowane klamki wszystkich drzwi oraz czujniki parkowania z tyłu. Czynność oklejania pojazdu powoda została przeprowadzona w garażu pozwanego.

Powód z uwagi na nienależyte w jego ocenie ofoliowanie pojazdu, pismem z dnia 22 stycznia 2014 roku wezwał K. F. do zapłaty kwoty w wysokości 5.415,70 złotych. Powód uprzednio zlecił rzeczoznawcy techniki samochodowej dokonanie opinii w zakresie wad stwierdzonych w oklejonym pojeździe.

Powód zlecił rozbicie i uzbrojenie samochodu, za które dokonał zapłaty w wysokości 492 złotych oraz usunięcie folii i dokonanie naprawy powłoki lakierniczej, za które zapłacił 1.400 złotych.

dowód :

- wezwanie do zapłaty k. 9-11

- opinia k. 15-21

- faktura VAT k. 12

- zeznania powoda k. 246-248, k. 335-337

- zeznania pozwanego k. 248-250, k. 343-346

Prace związane z aplikacją folii na nadwozie i wyposażenie nadwozia samochodu v. (...) multivan nr rej. (...) wykonane zostały nieprawidłowo. Wady wykonania oklejania dotyczyły nieprawidłowo wykonanej aplikacji folii na poszczególne elementy nadwozia i wyposażenia nadwozia, w wyniku czego powstały fałdy, zakładki, nieprawidłowe dopasowanie do wielkości elementu oraz pęcherze wynikające w braku przylegania w miejscach przetłoczeń.

Do oklejania samochodu v. (...) multivan nr rej. (...) użyta została folia (...) 970RA firmy (...) służąca do całościowej zmiany koloru nadwozia.

Przyczynami powstania wad aplikacji folii na nadwozie samochodu v. (...) multivan nr rej. (...) były nieprawidłowe i nieestetyczne jej naniesienie na poszczególne elementy nadwozia i wyposażenia nadwozia. Usunięcie wad dotyczących oklejania możliwe było jedynie przez całkowite usunięcie folii z nadwozia i elementów wyposażenia nadwozia.

Wysokość kosztów usunięcia folii z nadwozia samochodu v. (...) multivan nr rej. (...) mogła być zgodna z udokumentowaną w zebranych materiałach dowodowych i mogła wynosić 900,00 złotych. Łączne koszty związane z aplikacją folii samoprzylepnej (przygotowanie pojazdu, zakup materiałów, oklejenie i usunięcie oklejenia) mogły wynosić 5.113,24 złotych (brutto, z 23% VAT) do 7.206,70 złotych (brutto, z 23% VAT).

dowód :

- opinia k. 262-270

Wady dotyczące oklejenia samochodu v. (...) multivan nr rej. (...) wynikały z nieprawidłowo wykonanej aplikacji folii na poszczególne elementy nadwozia i wyposażenia nadwozia. Wady dotyczyły wprost estetyki wykonania prac tj. nieprawidłowości w docięciu folii, nieprawidłowości w dopasowaniu folii do rozmiaru i kształtu poszczególnych elementów nadwozia, występowania zanieczyszczeń pod folią. Zgodnie z instrukcją producenta folii zaleca się aplikowanie folii na powłokę lakierową znajdującą się w doskonałym stanie, gdyż w przeciwnym razie może wystąpić obniżona przyczepność kleju, a w przypadku usuwania folii uszkodzenia w postaci ubytków powłoki lakierowej. Powstałe wady oklejenia nie wynikały z jakości powłoki lakierowej nadwozia samochodu i występowania obniżonej przyczepności kleju nawet na elementach wcześniej naprawianych, lecz wprost z błędów osoby wykonującej oklejenie. Podczas wykonywania prac związanych z oklejeniem pojazdu za pomocą samoprzylepnej folii samochodowej nie mamy odczynienia z kohezją. Jakość przylegania folii do podłoża zależy od sił adhezyjnych występujących na połączeniu folii i podłoża w warstwie klejowej. Na gruncie niniejszej sprawy dobór rodzaju folii do oklejenia samochodu był prawidłowy. Warunki atmosferyczne w jakich eksploatowany jest samochód po prawidłowo wykonanej operacji aplikacji folii samochodowej nie mają wpływu na jej stan. Folia po aplikacji odporna jest na temperaturę w przedziale od - 50°C do + 120°C. Istotnym czynnikiem podczas wykonywania oklejenia jest temperatura otoczenia, która powinna być wyższa niż + 15°C.

dowód :

- opinia uzupełniająca k. 286-292

Sposób przygotowania pojazdu do oklejenia nie miał wpływu na jakość oklejenia. Samochód posiadał elementy nadwozia oraz wyposażenia nadwozia pozbawione fabrycznej powłoki lakierowej z widocznymi śladami materiału pokładowego. Fabrycznie nie były lakierowane: zderzak, drzwi przesuwne lewe oraz narożnik lewy, ściana boczna lewa i pokrywa bagażnika.

Nieprawidłowości dotyczące oklejenia samochodu V. (...) wynikały z występowania zanieczyszczeń pod folią, nieprawidłowości w docięciu folii oraz niedostosowania wielkości folii do niektórych elementów i jej uszkodzeń.

Jeżeli powłoka lakierowa posiada ślady wcześniejszej naprawy to może to wpływać na przyczepność folii do elementów lakierowanych w procesie naprawczym. Jeżeli nadwozie będzie nieprawidłowo umyte i oczyszczone, czyli elementy będą np. zakurzone, to przyczepność folii będzie zdecydowanie niższa co może powodować odklejenie się folii. Kształtowanie folii odbywa się z wykorzystaniem podwyższonej temperatury. Producent folii nie podaje takiego parametru jak prędkość maksymalna z jaką można eksploatować pojazd po jego oklejeniu.

dowód :

- ustna opinia uzupełniająca k. 326-329

Sąd zważył, co następuje:

Na gruncie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ocenianego w kontekście obowiązujących przepisów powództwo będące przedmiotem oceny podlegało uwzględnieniu w całości.

Wskazać w tym miejscu należy, że powód pierwotnie dochodził zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kwoty 5.415,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu oraz kosztami zastępstwa prawnego według norm przepisanych. Pismem z dnia 5 lutego 2015 roku powód dokonał zmiany powództwa w ten sposób, że wniósł o zapłatę od pozwanego na jego rzecz kwoty 6.815,70 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 5.415,70 złotych od dnia 25 marca 2014 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 1.400 złotych od dnia 13 lutego 2015 roku do dnia zapłaty. Na rozprawie w dniu 20 grudnia 2018 roku powód cofnął pozew w zakresie kwoty 984 złotych wraz z odsetkami zrzekając się w tym zakresie roszczenia.

W ocenie sądu treść wiążącego strony zobowiązania należało zakwalifikować jako umowę o dzieło w rozumieniu art. 627 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Niewątpliwie istotą porozumienia między powodem a pozwanym było odpłatne oklejenie pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) folią samoprzylepną.

Zaznaczyć w tym miejscu należy, że pozwany kwestionował, aby był związany z powodem jakąkolwiek umową, a nadto kwestionował, aby dokonane przez niego oklejenie pojazdu było czynnością odpłatną, bowiem stanowiło to wyłącznie koleżeńską przysługę dla ówczesnego chłopaka córki powoda.

W ocenie sądu strony łączyła ustna umowa o dzieło, której przedmiotem było oklejenie pojazdu powoda folią samoprzylepną. Zgodnie z ustaleniami stron, powód miał zakupić folię oraz przygotować samochód do oklejania, co też nastąpiło. Bezsporną w niniejszej sprawie była okoliczność dokonania oklejania samochodu powoda przez pozwanego. Sporną zaś pozostawała kwestia wynagrodzenia pozwanego za dokonane oklejenie pojazdu.

Zgodnie ze stanowiskiem powoda, wynagrodzenie pozwanego za wykonane dzieło wynosiło 1.200 złotych, które to zostało mu wypłacone przy odbiorze samochodu. Zgodnie ze stanowiskiem pozwanego, otrzymana przez niego od powoda kwota w wysokości 1.200 złotych stanowiła zwrot kosztów, takich jak zakup papieru ściernego, alkoholu do przemycia karoserii, ręczniki papierowe, opłata za pomoc kolegi (150 złotych za dzień) oraz opłata za ogrzewanie garażu, w którym dokonywano oklejania pojazdu. Pozwany wskazał, że sam pokrywał te koszty, dlatego następnie zostały mu one zwrócone, jednak za samą pracę nie otrzymał wynagrodzenia, bowiem w jego ocenie była to przysługa koleżeńska.

Powód domagał się zwrotu kosztu rozbiorzenia i uzbrojenia pojazdu po zmianie koloru w wysokości 492 złotych, kosztu zakupu folii z klejem w wysokości 2.739,70 złotych, kosztu wynagrodzenia w wysokości 1.200 złotych oraz kosztu związanego z przywróceniem samochodu do stanu poprzedniego, tj. usunięcia folii z samochodu w wysokości 1.400 złotych. Powód na okoliczność poniesienia powyższych kosztów przedłożył faktury VAT.

Stan faktyczny sprawy sąd ustalił na podstawie przedstawionej przez strony dokumentacji, której autentyczność i treść nie wzbudziły wątpliwości sądu, a ponadto zeznań świadków D. K. (2), A. M., F. Ś., Ł. T. i J. L., a także samych stron. Zeznania stron legły u podstaw faktycznych w takim zakresie, w jakim znalazły one odzwierciedlenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd bowiem miał na względzie przy ocenie wiarygodności stron fakt ich żywotnego zainteresowania wynikiem sprawy, w tym to, że w zasadzie stanowiły one konsekwencję przyjętej przez nich linię obrony swych praw.

Sąd posiłkował się także dowodem z opinii biegłego sądowego z techniki samochodowej R. S.. Podkreślenia wymaga okoliczność, że z uwagi na charakter wiadomości, co do sposobu wykonania przez pozwanego prac stanowiących wiadomości specjalne, sąd nie mógł w tym zakresie posiłkować się dowodem z dokumentów prywatnych. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 roku (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932).

Zgodnie z art. 628 § 1 k.c. wysokość wynagrodzenia za wykonanie dzieła można określić przez wskazanie podstaw do jego ustalenia. Jeżeli strony nie określiły wysokości wynagrodzenia ani nie wskazały podstaw do jego ustalenia, poczytuje się w razie wątpliwości, że strony miały na myśli zwykle wynagrodzenie za dzieło tego rodzaju. Jeżeli także w ten sposób nie da się ustalić wysokości wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające uzasadnionemu nakładowi pracy oraz innym nakładom przyjmującego zamówienie.

W tym miejscu należało wskazać, że materialnoprawny ciężar rozkładu ciężaru dowodu reguluje norma art.6 k.c. stanowiący, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Zwrot „wywodzi skutki prawne” odnosi się do strony postępowania i ma to znaczenie, że podkreśla zależność między kierunkiem aktywności dowodowej strony, a faktami prawnymi, które ma wykazać. Przedmiotem dowodu są fakty istotne dla rozstrzygnięcia, które można nazwać jako prawne (art. 227 k.p.c.), wśród których należy wyróżnić fakty, z których strona wywodzi skutki prawne i które są opisane w hipotezach norm prawa cywilnego materialnego. Dla potrzeb tego postępowania można podkreślić, iż przepis ten wskazuje kierunek aktywności dowodowej stron, określa więc – w połączeniu z normami prawa materialnego – które fakty podlegają dowodzeniu. Powód dochodząc roszczenia związany jest zatem ciężarem udowodnienia okoliczności uzasadniających żądanie, więc opisanych hipotezami norm prawa cywilnego materialnego znajdujących zastosowanie dla oceny stanu faktycznego. Są to fakty, z których strona wywodzi skutek prawny, a więc prawotwórcze.

W niniejszej więc sprawie strona powodowa winna była wykazać, że po stronie pozwanej doszło do nienależytego wykonania zobowiązania za które zostało wypłacone wynagrodzenie. To na stronie powodowej spoczywał obowiązek wykazania, na jakiej podstawie wyliczono kwotę dochodzonego roszczenia oraz ustosunkowania się do zarzutów i dowodów składanych przez stronę pozwaną.

W tym miejscu należy odwołać się do opinii biegłego sądowego, który jednoznacznie wskazał, że prace związane z aplikacją folii na nadwozie i wyposażenie nadwozia samochodu v. (...) multivan nr rej. (...) wykonane zostały nieprawidłowo. Wyjaśnił, że wady wykonania oklejenia dotyczyły nieprawidłowo wykonanej aplikacji folii na poszczególne elementy nadwozia i wyposażenia nadwozia, w wyniku czego powstały fałdy, zakładki, nieprawidłowe dopasowanie do wielkości elementu oraz pęcherze wynikające w braku przylegania w miejscach przetłoczeń. Biegły sądowy wskazał, że powstałe wady oklejenia nie wynikały z jakości powłoki lakierowej nadwozia samochodu i występowania obniżonej przyczepności kleju nawet na elementach wcześniej naprawianych, lecz wprost z błędów osoby wykonującej oklejenie.

Biegły sądowy wskazał, że wysokość kosztów usunięcia folii z nadwozia samochodu powoda mogła być zgodna z udokumentowaną w zebranych materiałach dowodowych i mogła wynosić 900 złotych. Dodał, że łączne koszty związane z aplikacją folii samoprzylepnej (przygotowanie pojazdu, zakup materiałów, oklejenie i usunięcie oklejenia) mogły wynosić 5.113,24 złotych brutto do 7206,70 złotych brutto.

Należy wskazać, że wnioski sformułowane przez biegłego sądowego w ocenie sądu były klarowne i spójne. Opinia została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym. Po drugie, biegły sporządzając opinię oparł się na całokształcie zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wreszcie zaś opinia biegłego była sformułowana w sposób precyzyjny, a konkluzje w niej zawarte zostały logicznie uzasadnione i powiązane z przedstawionym w opinii procesem rozumowania. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonującą. Należy wskazać również, że w ocenie sądu wątpliwości strony pozwanej związane z pierwotną opinią biegłego sądowego zostały skutecznie usunięte w opiniach uzupełniających. Odnotować przy tym należy, iż żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do końcowej treści opinii biegłego sądowego R. S..

W ocenie sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, zwłaszcza osobowy, mimo stanowczego negowania przez stronę pozwaną, pozwolił na ustalenie, iż uiszczona przez powoda i przyjęta przez pozwanego kwota w wysokości 1.200 złotych stanowiła jego wynagrodzenie za wykonaną pracę. W ocenie sądu bezsporną okolicznością było poniesienie przez powoda kosztu rozbiorzenia i uzbrojenia pojazdu w wysokości 492 złotych, kosztu zakupu folii z klejem w

wysokości 2.739,70 złotych oraz kosztu związanego z przywróceniem samochodu do stanu poprzedniego, tj. usunięcia folii z samochodu w wysokości 1.400 złotych, na dowód czego powód przedłożył faktury VAT.

Dokonując kwalifikacji konkretnego stosunku umownego należy badać w pierwszej kolejności, czy świadczenie będące przedmiotem zobowiązania ma cechy dzieła, a więc polega na osiągnięciu w przyszłości z góry określonego, samoistnego, obiektywnie osiągalnego i subiektywnie pewnego rezultatu ludzkiej pracy czy twórczości, mającego postać materialną lub też niematerialnego, ale ucieleśnionego w jakimś nośniku. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego i piśmiennictwa wynika, iż rezultaty niematerialne mogą, ale nie muszą, być ucieleśnione w jakimkolwiek przedmiocie materialnym (wyrok SN z dnia 18 września 2013 roku, II UK 39/13).

Ogólny zarys stosunku prawnego pomiędzy stronami wskazywał, iż należy go oceniać na płaszczyźnie przepisów o umowie o dzieło. Pozwany zobowiązał się bowiem do dokonania określonych czynności obejmujących wykonanie oklejenia pojazdu powoda. Podkreślenia przy tym wymaga, iż w przewidziany w przywołanym przepisie wymóg oznaczoności dzieła oznacza m. in., że oczekiwany przez zamawiającego rezultat uzyskany w czynniku czynności wykonawcy musi być indywidualnie oznaczony. Dostateczne oznaczenie dzieła jest ważne dla oceny odpowiedzialności przyjmującego zamówienie z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, w tym także odpowiedzialności z tytułu ewentualnych wad dzieła.

Mając na uwadze powyższe w ocenie sądu powód udowodnił, iż przysługuje mu wobec pozwanego wierzytelność pieniężna za nienależyte wykonanie dzieła w wysokości 5.831 złotych, dlatego powództwo zostało uwzględnione w całości, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O kosztach postępowania orzeczono jak w pkt II sentencji na podstawie przepisów art. 100 k.p.c. w zw. z § 6 ust 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 roku oraz § 6 ust 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 roku. Na koszty powoda złożyła się opłata od pozwu w kwocie 271 złotych, opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 70 złotych, wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 złotych., opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, zaliczka na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 1.000 złotych oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 500 złotych, łącznie 3.158 złotych. Na koszty pozwanego złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.200 złotych., opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych, łącznie 1.217 złotych. Powód w niniejszej sprawie wnosił o zasądzenie od pozwanego kwoty 6.815,70 złotych, zaś w zakresie kwoty 984 złotych cofnął powództwo ze zrzeczeniem się roszczenia i w tej części powództwo postanowieniem z dnia 20 grudnia 2018 roku zostało umorzone. Mając na uwadze powyższe należało przyjąć, że powód wygrał w 85 %. Uwzględniając zatem stopień przegrania sprawy przez pozwanego do zasądzenia od niego na rzecz powoda podlegała kwota w wysokości 2.501,75 złotych ($3.158 \text{ złotych} \times 85 \% = 2.684,30 \text{ złotych}$; $1.217 \text{ złotych} \times 15 \% = 182,55 \text{ złotych}$; $2.684,30 \text{ złotych} - 182,55 \text{ złotych} = 2.501,75 \text{ złotych}$), o czym orzeczono w pkt II wyroku.

Koszty opinii sądowych w niniejszej sprawie wyniosły 707,82 złotych, 615,41 złotych, 226,73 złotych oraz 161,95 złotych łącznie 1.711,91 złotych. Zaliczka uiszczona przez powoda wyniosła 1.500 złotych, w związku z czym nieuiszczone koszty sądowe wynoszą 211,91 złotych. Z uwagi na to, że pozwany przegrał w niniejszym postępowaniu w 85 % to powinien uiścić kwotę 180,12 złotych ($211,91 \text{ złotych} \times 85 \% = 180,12 \text{ złotych}$) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, o czym orzeczono w pkt III wyroku.

Mając na uwadze przedstawione rozważania orzeczono jak w sentencji.

SSR Anna Dulska

Zarządzenia

Dnia 4 stycznia 2018 roku

1. odnotować w kontrolce uzasadnień,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego
3. akta przedłożyć z apelacją, zażaleniem, wpływem innych pism lub za 21 dni.

SSR Anna Dulcka